

— Недей тъй, ами ела подире ми. Гледай долу, кжде се бѣлѣе единъ коминъ срѣдъ върбалака, тамъ е пустата Попова воденица. Днесъ като размислихъ, решихъ, че тамъ ще бждешъ добре. Хубаво е човѣкъ да има подслонъ. Утричкомъ, поглежъ, падналь дъждъ. Като те намокри, на кое огнище ще стоплишь кокалитѣ си!

Талей се обърна:

— Моята кожа е обрѣгнала.

И трѣгна подире ѝ по хладния пѣсѣкъ, край рѣката. Преминаха презъ тѣнкитѣ върбови храсти, отъ които орличани плетѣха кошници за грозде и кошове за слама. Стигнаха воденицата. Баба Тиша го спрѣ.

— Насрѣща, чувашъ ли, подъ оная кръстата круша е чешмата, като ожѣдиѣшъ. Тукъ на тоя таркулнатъ воденичарски камѣкъ, кога станешъ рано, сѣдай да те понапече слънцето. Ела сега да ти покажа собичката.

Кога влѣзоха, Талей взе да пипа окъртениѣ бѣлосани стени.

— Ти не гледай стениѣ, рече старата, тука е топло, ти ще разберешъ зимъсь, като накладешъ онямити огънь. А сега почакай да ти донеса една вехта чергица имамъ. Нея съмъ намислила да ти дамъ. Нѣмамъ друга. Остарѣхъ, не мога вече да така.

И заживѣ Талей въ пустата воденица, подъ бабината Тишина чергица нощемъ, а